

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Τουμπιώτου αἴτησιν τοῦ Δομηνίου Ρωσσέτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 27

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1828 ἀναφορᾶς τοῦ Δημητρίου Λιακοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτει:

1ον) Ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1827 σηκώσας ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Καρίτσας ἓνα μαρτῆγον, νομίσας τὸν κτήμα ἐχθρικόν, διότι τὸν ὑπερασπίζοντο Τοῦρκοι καὶ διότι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φύλαξ εἰς αὐτόν, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Σκόπελον, ὅπου πληροφορηθεὶς ἀπὸ εὗρεθὲν εἰς τὸν μαρτῆγον ἔγγραφον ὅτι ἦτον οὐδετέρη ἰδιοκτησία, ἐδηλοποίησεν ἀμέσως ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κτήτορά του, ἀσφαλίσας τὸ πλοῖον μὲ ἄγκυραν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μὲ κάμηλον δεμένην εἰς τὴν ξηράν.

2ον) Ὅτι ὁ Γεώργιος Ζορμπᾶς ἔκλεψε διὰ νυκτὸς τὴν εἰς τὴν ξηρὰν δεμένην κάμηλον καὶ ἐξ αἰτίας τῆς κλοπῆς ταύτης, ἐπισυμβάντος σφοδροῦ βορέως, τὸ πλοῖον μὴν ἐμπορέσαν ν' ἀνθέξῃ ἐσυντρίφθῃ εἰς τὴν ξηράν.

3ον) Ὅτι τῆς ζημίας ὁ αἴτιος εἶναι ὁ Ζορμπᾶς, κατὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπικαλεῖται κρίσιν διὰ νὰ καταδικασθῇ.

Θεωρήσασα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῆς 18 Ἀπριλίου 1828, δι' ἧς καταδικάζεται ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Λιακόπουλος νὰ πληρώσῃ τὸν μαρτῆγον τοῦ Λονκᾶ Ἰω. Κορωναίου ὀνόματι «Παναγία τῆς Ἱεροῦσα λήμ», ὑπὸ σημαίαν ρωσεμπορικὴν, διαφυλαττομένων τῶν δικαίων του καθ' οὗ τινος ἀνήκει ὡς αἰτίου τῆς ζημίας,

Προσκαλέσασα ἐπομένως τὸν Ζορμπᾶν διὰ ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Λιακοπούλου,

Θεωρήσασα τὰ πρὸς ὑποστήριξιν παρουσιασθέντα μέσα παρὰ τε τοῦ Λιακοπούλου καὶ παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

Ἀφαιρεθείσης τῆς ποιότητος τῆς κατασχέσεως τοῦ οὐδετέρου πλοίου παρὰ τοῦ Λιακοπούλου, ὅστις ἤθελε φανῇ πειράτης μὴ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ οὔτε καταγωγὸς οὔτ' ἀποκλειστῆς νόμιμος τοῦ λιμένος τῆς Καρίτσας,

Ἀφαιρεθείσης τῆς νομίμου συνεπείας ὅτι πειράτης ὢν ὁ Λιακόπουλος δὲν δύναται νὰ ἐνεργῇ πολιτικῶς, τὸ ὁποῖον εἶναι παρεπόμενον τῆς πειρατείας,

Δεχομένη πρὸς ὥραν ὅσ' αὐτὸς λέγει, ἂν καὶ δὲν ἀπέδειξεν ὅτι εἶχε δίπλωμα Στρατηγοῦ καὶ ἐξουσίαν διὰ νὰ πολεμῇ τὰ περὶ τὴν Καρίτσαν μέρη καὶ τὸ δίκαιον ἐπομένως τοῦ νὰ κυριεύῃ τὰ ἐχθρικά κτήματα,

Ἡ Ἐπιτροπὴ προσηλοῦται εἰς τὰ ἑξῆς ζητήματα:

1ον) Ἀποδεικνύεται ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἐνοχὴ τῆς καμήλου (gomena)

2ον) Καὶ τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἐνοχῆς ἀποδειχθείσης, ὑπῆρξεν ἄρα αἰτία τοῦ ναυαγίου τῆς καμήλου ἢ κλοπῆς;

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

1ον) Εἶναι σταθερὸν ἀξίωμα εἰς τὸ ἐγκληματικὸν δίκαιον, ὅτι ἐπὶ κλοπῆς πρέπει ν' ἀποδεικνύῃ τις τὸ ἔγκλημα κατὰ τὸ γένος, διὰ τῆς προϋπαρξέως καὶ διὰ τῆς ἐπιγενομένης ἐλλείψεως τοῦ κλαπέντος πράγματος καὶ μετὰ τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐνόχου.

2ον) Ὁ Λιακόπουλος θέλει ν' ἀποδείξῃ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἐνοχὸν μὲ τὰς ἐφεξῆς ἀποδείξεις:

α) Μὲ τὰς μαρτυρίας τῶν ὀπλαρχηγῶν Ἀ. Γάτσου καὶ Κωνσταντίνου Μπίνου τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1827.

β) Μὲ τὸ σημεῖον τοῦ ὅτι μίαν νύκτα ἤκουσαν φωνὴν τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Γάτσου κατὰ τοῦ κλέπτου, ὀνομάζουσιν τὸν Ζορμπᾶν, ὅστις εἶχεν ἐμβῇ εἰς τὸν μαρτηγόν.

γ) Μὲ τὸ ἄλλο σημεῖον τοῦ ὅτι ὁ Ζορμπᾶς ἐπώλησε κάμηλόν τινα εἰς Σκῦρον πρὸς τὸν Νικόλαον Μανιατάκην.

3ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ μαρτυρίαι τοῦ Ἀ. Γάτσου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μπίνου δὲν εἶναι ὀρθαὶ οὔτε κατὰ τὴν τάξιν οὔτε κατὰ τὴν ἰκανότητα τῶν μαρτύρων κατὰ τὴν τάξιν μὲν, διότι δὲν εἶναι ἀληθεῖς μαρτυρίαι, εἰμὴ αἱ γινόμεναι ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅπου τὸ ἀντιφερόμενον μέρος ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ τὰς χρειώδεις ἐρωτήσεις καὶ ν' ἀπολογηθῇ καὶ ὅπου ὁ δικαστὴς αὐτὸς ἐξιχνιάζων τὴν ἀλήθειαν ἐξάγει ἀπὸ μικρὸν σπινθῆρα τὸ μέγα φῶς ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ἡ ἀλήθεια, καὶ περιπλέον, διότι αἱ μαρτυρίαι αὐταὶ εἶναι μόνον ἀπλαῖ ἰδιωτικαὶ δηλοποιήσεις, μὴ δυνάμεναι ποτὲ νὰ χρησιμεύσουν ὡς νόμιμος ἀπόδειξις. Κατὰ δὲ τὴν ἰκανότητα, διότι ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν γενομένην ἐρωταπόκρισιν τοῦ Λιακοπούλου τῆς 27 Ἰουνίου 1828, ὅτι ὁ Ἀ. Γάτσος ἦτον εἰς τῶν δύο ἐπιφορτισθέντων διὰ νὰ φυλάττωσι τὸν μαρτηγόν καὶ διὰ νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὸν κτήτορά του, ὅταν οὗτος ἤθελε πα-

ρουσιασθῇ. Ὅθεν ἐξάγεται ὅτι συμφέρει εἰς τὸν Γάτσον νὰ κατηγορήσῃ ἄλλον, διὰ ν' ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ ἰδιόν του ὑπεύθυνον. Προσέτι διότι ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Μπῖνος (ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀπὸ διαφόρους ὁμολογίας φαίνεται συσχετισμένος μὲ τὸν Γάτσον) ὑπῆρξεν ἓνας τῶν κλεψάντων τὴν ἀποσκευὴν τοῦ συντριβάντος μαρτήγου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ Κωνσταντίνου Φέκια τῆς 5 Ἰουλίου 1828.

4ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ ρηθεῖσαι δηλοποιήσεις, αἱ οὕτω λεγόμεναι μαρτυρίαι, παρουσιάζονται διὰ προφανοῦς αἰσχροῦς ἀντιφάσεως τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ὅποια π. χ. εἶναι ἡ ὑπάρχουσ' ἀντίφασις εἰς τὰ μαρτυρικά τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1827 καὶ τῆς 5 Μαρτίου 1828, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν διαλαμβάνει ὅτι ὁ Γ. Ζορμπᾶς ἔλυσε κ' ἔκλεψε τὴν κάμηλον (gomena) τοῦ μαρτήγου, τὸ δὲ ὅτι εἶναι διόλου ἀνύπαρκτος ἡ παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ κλοπὴ τῆς καμήλου, καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια μαρτυρικά τὸ μὲν εἶναι γραμμένον, τὸ δ' ἐπικυρωμένον παρὰ τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου.

5ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ διὰ νυκτὸς κραυγαὶ τοῦ Γάτσου κατὰ τοῦ Ζορμπᾶ, εἰσελθόντος εἰς τὸν μαρτήγον, δὲν ἀποδεικνύουν οὔτε ὅτι ὁ Ζορμπᾶς εἰσῆλθεν οὔτε ὅτι ἔλειψεν ἡ κάμηλος.

6ον) Παρατηροῦσα ὅτι κανεὶς αὐτόπτης δὲν μαρτυρεῖ ὅτι τῷ ὄντι ἔλειψεν ἡ κάμηλος τὴν ἐπαύριον.

7ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ παρουσιασθεῖσαι καὶ ληφθεῖσαι μαρτυρίαι εἶναι ἐξ ἀκοῆς περὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς καμήλου καὶ περὶ τοῦ αἰτίου αὐτῆς, κ' ἐπομένως ἀνίσχυροι.

8ον) Παρατηροῦσα ὅτι κατὰ τῆς ἐλλείψεως τῆς καμήλου τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰς κραυγὰς ὑπάρχουν δύο περιστάσεις, πρώτη μὲν, ὅτι ὁ Γάτσος δὲν ἔκαμε κανὲν κίνημα κατὰ τοῦ Ζορμπᾶ τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰς κραυγὰς, δευτέρα δέ, ὅτι δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν διαμαρτύρησιν κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τὰ μάλιστα συνήθειαν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

9ον) Παρατηροῦσα ὅτι οἱ ἐξ ἀκοῆς μάρτυρες δὲν προσδιορίζουν ἀκριβῶς οὔτε χρόνον οὔτε τόπον οὔτε τὰ πρόσωπα ἐξ ὧν ἤκουσαν.

10ον) Παρατηροῦσα ὅτι οἱ ἐσχάτως παρουσιασθέντες παρὰ τοῦ Λιακοπούλου μάρτυρες, προσπαθοῦντες ν' ἀποδείξουν τὴν παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ γενομένην εἰς Σκῦρον πώλησιν τῆς αὐτῆς καμήλου τοῦ ρωσεμπορικοῦ μαρτήγου, δὲν ἀποδεικνύουσι τίποτε.

α) Διότι ὁ Λιακόπουλος ὁμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ὁ Ζορμπᾶς εἶχεν ἰδικόν του πλοῖον.

β) Διότι ἡ πώλησις καμήλου δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἦτον ἡ αὐτὴ ἐκείνη τοῦ ρωσεμπορικοῦ μαρτήγου.

γ) Διότι λείπει ἡ ἀπόδειξις τῆς ταυτότητος, ἥτις δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἶναι γνωστὴ, εἰμὴ εἰς ἀνθρώπους γνωρίζοντας τὴν τοῦ λεγομένου κλαπέντος μαρτήγου καὶ τὴν παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ πωληθεῖσαν. Καὶ διότι ἡ τοῦ μαρτήγου ἔπρεπε νὰ ἔχῃ εἰδικὰ γνωριστικά διὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸ γένος καὶ διὰ νὰ ἐμπορῇ νὰ γνωρισθῇ.

δ) Διότι ἡ ὁμολογία τοῦ Λιακοπούλου περὶ τοῦ τοιούτου σημείου περιορίζεται εἰς τὸ ὅτι ἡ παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ πωληθεῖσα κάμηλος ἦτο κοντὴ

κ' ευρωπαϊκή. "Οθεν ή τοῦ μαρτήγου ήτον ευρωπαϊκή καὶ μακρὸν μέρος αὐτῆς ἐπώλησεν ὁ Ζορμπᾶς, τὸ ὁποῖον ἔκοψε κ' ἐπώλησεν. Ἄλλ' ή ὁμολογία αὕτη γέμει ἀπὸ πολλὰ λάθη. Πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ μαρτήγος εἶχε κάμηλον μακρὸν κ' ευρωπαϊκὴν, καὶ ὄχι τουρκικὴν. Πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν κατασκευάζονται κάμηλοι κονταὶ καὶ μακροί. Πρέπει ν' ἀποδειχθῇ τὸ πάχος τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης. Τὸ τοιοῦτον εἶναι λόγος καὶ ὄχι πρᾶγμα. Εἶναι σημεῖον δι' οὗ θέλει ν' ἀποδείξῃ ἄλλο σημεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀτοπία. Ἐπειτ' ἀντιλέγεται τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γάτσου καὶ Μπίνου, οἵτινες λέγουν ὅτι δύο ἦσαν αἱ κάμηλοι καὶ ὄχι μία.

11ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις, οὔτε τοῦ κατὰ γένους ἐγκλήματος οὔτε τοῦ κατ' εἶδος, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ καταδικασθῇ νομίμως ὁ Ζορμπᾶς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ στοχάζεται ἀνωφελῇ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἂν διὰ τὴν κλοπὴν τῆς καμήλου ὁ κλέπτης εἶν' ὑπεύθυνος διὰ τὸ μετὰ 7 ἡμέρας ναυάγιον τοῦ μαρτήγου.

"Οθεν:

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ αἴτησιν τοῦ Μήτρου Λιακοπούλου τῆς 22 Μαρτίου 1828.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πρώτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 28

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφαισις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Κορωναίου καὶ Γεωργίου Ζορμπᾶ διαφορᾶς.

